

Uit: Nieuwsbrief Stichting Buurtpastoraat Utrecht, nr.3, oktober 2009

Monique de Bree

buurtpastor Daalsebuurt

Laat 1000-pootjes klimmen – het verhaal van het fort

Op een dag in september 2008 wordt het grote klimfort in de speeltuin afgekeurd: de fundamenten zijn verrot en het moet onmiddellijk afgesloten worden. Dat gebeurt met opvallende rood-witte linten. Een groepje jongens is echt boos. “Het is wel goed dat ze ‘m sluiten, want als-ie verrot is, is dat gevaarlijk. Maar dan moeten ze wel een nieuwe maken! Waar moeten wij nu spelen?!” Inderdaad neemt het klimfort een centrale plek in in de speeltuin voor de wat grotere kinderen en het wordt veel gebruikt. Door kinderen individueel en in kleine groepjes, maar vaak juist ook om met een heel grote groep te spelen. Het is bovendien de enige plek in de speeltuin waar kinderen afgezonderd kunnen zitten door met dekens hutten te maken. Zo’n 16 jaar heeft het oude er gestaan als hart van de speeltuin. En nu is het dood.

De boosheid van de jongens eindigt in een zwart gat: fort afgekeurd en er is geen geld. Punt. Op hun “En nu dan, Monique?” suggereer ik dat ze een brief zouden kunnen schrijven. “Naar wie dan?” “Nou, begin maar met Portes: die is de eigenaar en die moet voor een goede speeltuin zorgen.” (Later in het proces blijkt dat niet waar: de gemeente is de eigenaar!) “Maar wat moeten we dan schrijven?” - “Waar je nu zo boos over bent en wat je zou willen dat er gebeurt?” - “Gaan ze dan helpen?” - “Ik heb geen idee, maar je kunt het proberen en ze moeten toch horen dat jullie er boos om zijn en dat jullie ‘m gaan missen.”

De drie jongens aarzelen, draaien zich wat weg, praten wat met elkaar en komen dan terug: “Wij willen wel, maar hoe moet dat? Kan je ons helpen?” Met mijn “Ja, natuurlijk!” verbond ik me niet alleen aan die brief. Ik verbond me met hen en hun project: maar zien wat er gebeuren ging en wat er van mij gevraagd zou worden.

Ze schreven een prachtige brief. Na een aarzelend begin, al overlegend, elkaar aankijkend en de pen toeschuivend, begon er een te schrijven, gaf de pen door aan een ander en dan schreef die weer. Eerst wisten ze alleen te schrijven dat het jammer was van het oude en dat ze een nieuw wilden. Maar na doorvragen van mijn kant, gingen ze schrijven wat het fort voor hen betekende en de brief sloten ze af met de zin: “als we kunnen helpen willen we dat wel doen.” Er kwam binnen 2 weken een reactie terug van Portes: de groep werd uitgenodigd voor een gesprek op kantoor. De jongens vonden het geweldig. In oktober hadden we ons eerste gesprek. Portes had inderdaad geen geld en er werd verteld dat zo’n fort nieuw zo’n € 90.000 kost. We vielen ervan van ons stoel. Dat was wel erg veel. Toch haalde dat de energie van de jongens niet onderuit: het leek ze eerder nog meer te motiveren en hun fantasieën, plannen en ideeën borrelden op. Het hielp natuurlijk dat Portes ons wel een fondsenwerver leverde om met ons mee te denken.

Inmiddels zijn we al vele vergaderingen verder. Eind november besloot de groep dat ze er ook meisjes in willen omdat het fort ook voor hen moet zijn. Al gaandeweg vragen kinderen aan de groep: *mag ik ook mee vergaderen?* Zo is de groep inmiddels aangegroeid tot 10 kinderen van 8 tot 12 jaar. Ik moet zeggen dat ik mét de kinderen erg van die vergaderingen geniet. Ze zitten rustig 2 uur lang zeer serieus met elkaar te overleggen: over de naam van het project (*Laat 1000-pootjes klimmen*) en het logo (getekend door een van de kinderen); over hoe we de andere kinderen kunnen betrekken bij het nadenken over een nieuw fort. Aan de speeltuinleiding wordt gevraagd een woensdagmiddag-activiteit te besteden aan ‘tekeningen met verhalen’-maken over hoe een klimfort eruit moet zien. Met een paar uit het groepje inventariseren we die wensen, die later in de grote groep onder de loep worden genomen en zo schrijven we een profiel. Dat profiel wordt aan Richard Bouma doorgegeven die dat meeneemt naar de vertegenwoordigers van verschillende bedrijven die op basis daarvan forten ontwerpen. Die tekeningen worden in een vergadering stevig doorgesproken: één valt er meteen af (te klein, te

weinig uitdaging en van metaal) en er blijven er drie over. Met de tekeningen erbij houden we interviewtjes in de speeltuin en het commentaar blijkt dicht te liggen bij het commentaar van de groep. Er volgden besprekingen met de verschillende vertegenwoordigers die goed bevraagd werden en aan wie ze duidelijk maakten dat we geen geld hebben: *dit is echt veels te duur hoor, kunt u niet met uw baas gaan praten dat het minder moet want dit kunnen we niet betalen? Weet u wel wat we daar allemaal voor moeten doen?!* Na alle besprekingen werd in een belangrijke vergadering door de groep per ontwerp-fort alle voors en tegens op een rij gezet, werd er blind gestemd en kozen ze unaniem voor hetzelfde fort. De leukste en goedkoopste: € 100.000 bleek het te kosten, want er moest nog BTW bij. En naast dit alles wordt druk gesproken over hoe we aan geld kunnen komen. Er was een gesprek met de opbouwwerker over het leefbaarheidsbudget en of we daar met kinderen kunnen aanvragen.

Ze verzonnen een rommelmarkt waar ze aan elkaar spulletjes gingen verkopen (opbrengst € 50). Ze bedachten een sponsorloop die eind februari werd gelopen. Een zeer geslaagde middag die niet alleen al lopend velen in beweging bracht: van alle kanten kwam er hulp en steun!

ABN/AMRO-medewerkers kwamen een middag helpen om samen spandoeken te maken, folders rond te delen in de buurt, een thermometer mee te knutselen om de stand bij te houden en met kinderen samen een proefloop te houden. De schoolarts zei 'ja' op hun verzoek om de warming-up te doen. De wijkagent zorgde dat hij er was met collega's om de afzetting van het gebied te regelen. Bij basisschool de Pijlstaart mochten we met de groep de klassen rond om te vertellen over het fort en de sponsorloop om kinderen, juffen en meesters te werven. De Feestwinkel deed een startschot cadeau. Er kwam een klas van een VMBO-school verplicht sociale stage doen (met de pest in hun lijf, maar al gaandeweg werden ze er steeds vrolijker van en was hun inzet geweldig!) en die hielp met de buurt versieren, het parcours uitzetten, inschrijven en stempelen, en liep zelf enthousiast mee. De buurt-Albert Heijn leverde niet alleen ballonnen, verfrissing en versnapering: personeel en directie zijn zelfs mee gaan rennen. Er liepen kinderen en jongeren, maar ook vaders en moeders van alle culturen en uiteraard ook de speeltuinleiding en ik. Het was een geweldige dag. Een van de Marokkaanse vrouwen kwam de volgende dag binnen met de vraag wanneer we het weer gingen doen: het was zo gezellig! Ze had het haar zus verteld en die wilde ook een keer meedoen Uiteindelijk is er zo'n € 4800 mee opgehaald. Natuurlijk wordt er tussendoor af en toe verzucht: "€ 90.000....dat halen we nooit....!" Maar er wordt ook geroepen door kinderen uit het groepje, bijvoorbeeld toen ze geïnterviewd werden door het Stadsblad: *Maar het is ook leuk om te doen. En we leren er veel van. Hoe dit moet. En hoe je vergadert en zo.* Dat het duur is, is niet alleen schokkend, het is ook bewustmakend: dat dit niet zomaar uit zakken te voorschijn te toveren is, dat je daar hard voor moet (samen)werken en moeite voor moet doen. Ze zijn trots als ze geïnterviewd worden (naast voor het Stadsblad ook voor de Nieuwspijl die huis aan huis verspreid wordt, en laatst een artikeltje in het AD dat weer een filmpje voor Hart van Nederland opleverde). Maar ze zijn ook trots als ze op weg gaan naar de vergadering, trots als ze de voorzitter zijn, trots als ze zoveel gelopen hebben, trots dat ze achter de kraam mogen staan en als we filmpjes maken voor acties van de Rabobank en de VPRO.

We hebben al grote financiële klappers gemaakt. Het begon met de € 2500 die we kregen omdat we genomineerd werden voor het Appeltje van Oranje 2009 vanwege de lunchclub. Vervolgens heeft Portes na rijp beraad € 30.000 uit haar begroting beschikbaar gesteld. Met deze bedragen en alles wat we zelf ophaalden, met de plannen en de tekeningen, een goed verhaal en veel handtekeningen trok de groep naar het gemeentehuis waar ze ontvangen werd door Wethouder Rinda den Besten. Daar maakten de kinderen indruk en hun verzoek om een bijdrage uit het Leefbaarheidsbudget werd beloond met € 30.000, vooral vanwege de enorme inzet en energie die ze zelf toonden! Toen we met dat verhaal in de speeltuin kwamen, zagen we ogen gaan glimmen: *het gaat ons lukken, hè?!* En met de € 1000 die de bouwer van het fort schonk en de cheque van € 5000 die de buurt-AH onlangs tijdens de BBQ in de speeltuin

overhandigde, wordt onze droom steeds meer waar. Zo zeer dat een van de kinderen mij pas zei: *Maar als we straks het fort hebben, dan hebben we helemaal niks meer om te doen!* We wisten niet waar we aan begonnen en we weten al helemaal niet waar dit eindigen zal, maar inmiddels weten we wel dat het leuk is om samen op zo'n tocht te zijn. En dat fort, dat gaat er komen!

'Nooit zo'n vastberaden clubje gezien'

So what? zou je zeggen. Zal wel niet veel om het lijf hebben, zo'n kindergroepje. Mis. Helemaal mis. Want Hajar, en haar buurtgenootjes, doen dingen, waar grote mensen nog veel van kunnen leren. Het groepje is namelijk ongelooflijk hard bezig om een nieuw klimfort in speeltuin De Duizendpoot aan de Spijkerstraat te realiseren. De kosten: negentigduizend euro. Exclusief btw, zegt Hajar. De speeltuin, die pal naast het spoor ligt, had een groot fort. Met twee torens van wel tien meter. Totdat heren die verstand van speeltoestellen hebben, er eens een kijkje gingen nemen. Dat was in oktober vorig jaar. Wat bleek? De fundamenten van het immense speeltoestel bleken verrot. Conclusie: afbreken dat ding.

En wie waren de dupe? Juist, al die kinderen die het fort als hun favoriete speeltoestel beschouwden. Zelfs kinderen uit andere wijken kwamen erop af. Maar bij de pakken neerzitten kwam niet bij ze op. Hajar, haar vriendjes en vriendinnetjes arrangeerden een gesprek met de wethouder. Ze bekeken folders waarin de mooiste klimforten stonden. Ze gingen in overleg met fabrikanten, met de vraag of ze niet iets aan de prijs konden doen. Ze trokken bij welzijnsorganisatie Portes aan de bel. Bij de directeur uiteraard, want je moet zo hoog mogelijk inzetten.

Geloof het of niet, inmiddels is ruim 67.000 euro bij elkaar gesprokkeld. Wethouder Rinda den Besten heeft 30.000 euro toegezegd, Portes idem dito, een rommelmarkt heeft veertig euro opgeleverd, een sponsorloop bracht bijna vijfduizend euro op, er zijn kookboekjes verkocht die door de kinderen zijn gemaakt.

Verstopplekjes, die moeten er zeker komen in het nieuwe klimfort, zegt Hajar. Zodat je stiekem, op een geheim plekje, een zak chips kan leegeten met een vriendinnetje. Je moet er sowieso verstoppertje kunnen spelen. En een grote glijbaan, die mag natuurlijk ook niet ontbreken.

die speeltuinmedewerker Saskia Koster van Portes laat zien, is in elk geval indrukwekkend. Het gedroomde fort bestaat uit zes torens, twee glijbanen en klimtouwen. „Die kinderen zijn zo fanatiek dat het klimfort er zeker komt. Ik heb nog nooit zo'n vastberaden clubje gezien.”

De 10-jarige Hajar uit de Utrechtse wijk Pijlsweerd zit in het klimfortgroepje, met een aantal leeftijdgenoten uit haar woonbuurt.